

הצעננים

שר היה להשתעשע בתחרויות קליעה למטרה, ואפילו בתחרות של הטלת עוגות קרם — עד לשעה תשע־שלושים, מועד ארוחת־הערב המשוארת.

אחרי הארוחה פרשו הכל לריקודים, עלי גבי מידשאה מלאכותית גדולה שהוקמה על שפת הבריכה, ואשר עליה ניצח תקליטן טן כושי מקורול־שיער, ובעל מישקפי ג'ון לנון. התקליטייה העשירה שברשות המועד דון לא היתה מביישת אף תחנת־שידור המכבדת את עצמה בארץ.

בדיק בחצות ניתן האות, ואו הוונקו עשרות יוקי דיגור בצבעי אדום, כחול

בשמונה וחצי בערב החלו מגיעים לכפר כל הפונקציונרים של אילת, החל בראש־העיר גדי כץ, דרך אישים חשובים אחרים וכלה ברפי נלסון, שהוא ידיד־הכפר. ה־ישראלים לא יכלו אלא ללטוש עיניים משתאות, ולהיאנח: „אה, הם יודעים ל־חיות, הצרפתים האלה.” וניתנה להם דוגמה טובה לכך. בדוכנים מיוחדים, עם מלצרים בתלבושות לאומיות, ניתן היה לקבל מסקטייל רוסי ועד לקסטייל אילת. אש־

14 ביולי

הוא יום נפילת הבסטיליה, נחוג השנה לראשונה באילת, במועדון היס־התיכון שנפתח בעיר, והפך האירוע המרכזי בעיר באותו שבוע. גולת־הכותרת של החג: תחרות־צביעה, בה הופיע זוג זה כסמל חי למחפכה. בתמונות מימין: הלן הצרפתייה, האמיצה הראשונה שהתפשטה מחזייתה והלהיטה את האווירה. צבע את גופה רופא המועדון, ז'אן. זכתה במקום הראשון בתחרות, ביצי בקבוקי שמפניה צרפתיים ונשיקות מכל הגברים הנוכחים. גם הם „הרוויחו” מזכייתה.

לאבאט, שאמר: „לדעתי, אילת יכולה להיות אחד ממרכזי־התיירות החשובים בישראל, יותר בעולם. בכל מקום מחפשים שמש ותום, ואצלכם אפשר למצוא את אלה בי שפע.”

ולבן, ציבעי הדגל הצרפתי. 68 יוקוקין — לציון 68 מועדוני היס־התיכון שהוקמו עד־כך ברחבי העולם. את תצוגת הויקוקין סייע מה מיזקה זוהרת בצורת מגן־דויד. את הקשר סיכם מנהל הכפר, סיליפ

המועמדים

ביום החג, אחרי ארוחת־הצִי־הריים, הכינו זוגות הנופשים את עצמם לקראת תחרות־הצביעה, שהיוותה את שיאו של אותו יום. בתמונות למעלה ומימין: חברי הקבוצה שבאה במיוחד לנופש בכפר האילתי, בתצוגה שקדמה לבחירה.